

i Henseende til Afsætning; huske paa, at det Hovedmarked, som Landbruget har søgt, har været i stadig Udvikling i Henseende til Forbrug. Jeg kan ikke afgøre det fra før 1886, fordi den engelske Statistik indtil da fører Smør sammen med Margarine, men fra 1886 skiller den det ad, og fra 1886 til op imod Krigen, 1910, er Indførselen, altsaa Forbruget, af ikke-engelsk Smør paa det allernærmeste 3-doblet. Hvad har dog ikke det at sige, at Markedet i den Grad af sig selv udvider sig, hvor Industrien staar overfor snarere det modsatte Forhold, at Markedet skrumper ind, fordi fremmede Konkurrenter trænger sig paa. Det er foreløbig endnu saaledes heldigvis, at med den Tilvirkning af Smør, der finder Sted i Canada, i Australien, i Argentina, kan man ikke paa de Afstande føre Smørret frem i samme Kvalitet, som vi er i Stand til. For øvrigt maa jeg med Hensyn til denne Kvalitet sige overfor det ærede Medlem, der paaberaabte sig, som stadig, dets store Fønhed, at fint er nu det danske Smør ikke. Det danske Smør er en fortrinlig Eksportvare, det vil sige, det kan fremføres i ensartede, holdbare, sunde Varer, saaledes som netop et Mellemstandspublikum bruger det, men fint, det er det ikke. Hvis det ærede Medlem tror, at det er fint Smør, vil jeg foreslaa, at han forsøger i København at fremskaffe et eneste Kilo virkelig fint Smør. Det kan han ikke. Jeg vil betale det ærede Medlem det og endda lade ham beholde Smørret, hvis han kan skaffe det her i Byen. Saa kan han gaa i de første Udsalg, vi har, han kan det ikke. Det Smør, som Lorderne og Mangemillionærerne i England bruger, kommer ikke fra os. Enten tilvirker de det selv paa deres Ejendomme, eller ogsaa kommer det som sødt Smør fra Normandiet, fra Jersey, Kanaløerne o. s. v., men det kommer ikke fra os. Naar derfor det ærede Medlem overfor truende Farer for Landbruget henviser til, at vi skal producere Varen stadig finere og finere, ja, saa gør jeg opmærksom paa, at det selvfølgelig er en Vej, der kan gaas og maa gaas; men hvis Landbruget kommer ind paa det, saa vil det faa at mærke, hvad det vil sige, at Markedet krymper sammen. For jo finere Varen er, des dyrere er den ogsaa, og des snævrere er det Marked, paa hvilket den kan udbydes, og saa vil Konkurrencen faa en ganske anden Betydning. Dér er det netop, jeg mener og har Grund til at mene, at vi skal passe paa, for jeg har ogsaa set meget mærkeligt Mejeribrug i England, højst mærkværdigt Mejeribrug.

Jeg har været hos en stor Gaardejer, som ansaas for at være en Foregangsmand og paa sine Omraader ogsaa var det. Han fedede fortrinligt f. Eks. og havde en meget betydelig Fjerkræavl. Men naar jeg saa, hvordan han lavede Mejeribrug, rejste Haarene sig rigtignok paa mit Hoved. Uagtet jeg ikke er Mejerimand, begreb jeg da saa meget, at naar man drev Køerne sammen til Malkning oppe i Møddingen, var det ikke det Sted, en dansk Mejerikonsulent vilde anbefale til Malkeplads. Jeg har nu egentlig heller aldrig forstaaet det danske Landbrugs ganske mærkværdige, forekommer det mig, Lyst til at lukke Dørene op paa vid Gab for alle Mennesker, der vil studere vore Metoder. Der kommer alligevel den Dag, da de fortryder det. Det kan se uhyre flot ud, det vil jeg indrømme: Vi er ikke bange, de kan se alt og lave alting efter, de kan alligevel ikke lave det, som vi kan det. Men der kommer dog en Dag, da de kan gøre det, og det, vi har for os selv, synes jeg, vi, saaledes som Tiderne er, skulde beholde saa længe som muligt og ikke smække Dørene op paa vid Gab for.

Det er jo ud fra dette mærkelige Frihedssyn ogsaa paa Handelspolitikken Omraade, at det ærede Medlem fastholder sin Vurdering af Vanskelighederne for Industri og Landbrug og sin urokkelige Tro paa, at bare man lukker op for alt muligt, bare man lader fremmede have Indseende i ens eget, det gør ikke noget; blot det hele er frit og aabent, Indgangen til Landet som Indgangen til Mejerierne, vil vi alligevel slippe bedst fra det. Og det samme finder jo Udtryk i det ærede Medlems Vurdering af Resultaterne af Frihandel og Beskyttelse. Jeg skal ikke komme langt ind paa dette Emne i denne sene Aftenstund, men et Par Bemærkninger vil jeg dog gøre om det. Naturligvis, det er en stor Lykke for os, at England holder aabent for os, men at det just er en Lykke for England, vil jeg ikke paastaa. Trods Frihandelen er det dog vitterligt, at det engelske Landbrug er meget tarveligt, stadig er gaaet nedad, og trods Frihandelen er der andet i England, der er gaaet nedad. Her er det jo, man staar med de rene Kendsgerninger i Hænderne, og hvis Kendsgerninger overhovedet har nogen Værdi for det ærede Medlem, saa maa han, synes jeg, tage Hensyn til dem. Vi har Englands Opgangsperiode, indtil den kulminerer i første Halvdel af Halvfjerdserne; derefter gaar det nedad. Det gaar saaledes nedad, at England, som i Aarene 1871—75 i Gennemsnit besørgede 20 pCt. af Verdenshan-